

Minneord om vår elskede omma og langomma

Sofie Jacobsen Tórshavn

I Bibelen står det at “vår levetid er 70 år, eller 80 når styrken er stor.”

Vår elskede omma opplevde en høy alder, hun døde tre dager etter at hun fylte 87 år.

Omma ble født 6. juli 1924 “í Líðini í Kollafirði,” hvor hun vokste opp sammen med en stor søskenflokk på 10, senere kom Njál etter at de hadde flyttet til Torshavn.

Oss barnebarna fortalte hun ofte om sitt liv, og når hun som ungdom flyttet til Torshavn, begynte hun å arbeide “í fiski hjá Carl á Lag.” Hun arbeidet i mange år i renseriet i Tórsgøtu og i “Trio” sammen med Katrinu Hansen.

I flere år arbeidet hun “á vevstovuni hjá Olevinu Joensen,” og vi vet også at hun elsket å gå på kurs om kveldene, hvor hun blandt annet lagde de flotteste smykker.

Omma giftet seg i 1950 med sin Johannes født i Hvalvík, og sammen levde de i et godt ekteskap til han døde 10. juni 2002.

De to fikk barna Elisabeth og Joan, og omsider vokste barneflokken som teller 9 “ommu- og abba-børn” og hele 23 “langommu- og langabba-børn”.

Grønlandsvegur 19

Deres hjem har betydning uendelig mye for hele familien. Det var i sannhet vårt “Betaniahjem,” hvor vi

alle følte oss velkomne og elsket.

Omma var festlig, alltid i godt humør samtidig som hun var klok og et samlingspunkt for oss alle. Hun kunne finne på de mest utrolige festlige ting og alle i familien har gode minner om henne. Sofie brydde seg om mennesker som kom i hennes vei. Vi følte alle at vi var høyt elsket av henne. Om det er noen som kan kalles for en ekte og helstøpt kristen, så var det omma.

Det var viktig for Sofie å vise at vi måtte ha respekt for alle mennesker, uansett hvem de var. Hun viste respekt for andre mennesker, og var opptatt av å hjelpe andre. Flere ganger opplevde vi at hun avbrøt daglige gjøremål og samvær med familien fordi andre plutselig hadde større behov for omsorg fra henne. Et eksempel på dette er da vi skulle samles til middag og hun plutselig forsvant. Hun kom tilbake etter en liten stund og fortalte at hun hadde fått beskjed om en bekjent av henne hadde blitt enke og at det var viktig å gi vedkommende medfølelse og omsorg.

Naturelsker

Vi kjenner ingen som elsket naturen slik omma gjorde det. Hver gang vi var hjemme på ferie, dro hun oss ut i Guds frie natur.

Fisketurer med “Svanurin”

og turene ved “Leynavatn” eller andre steder var uforglemmelige, noe av det mest festlige vi har opplevd. Ingen kunne som omma lage den gode stemning, og absolutt ingen av oss barna fikk lov til å være sure eller umulige, for sammen med omma hadde vi ikke behov for det. Hun lærte oss å verdsette og elske naturen, og opplevelsen når laksen bet på var ubeskrivelig. Det er bare å si akkurat som det er: Ingen av oss klarer å forklare fullt ut hvordan omma var, det måtte bare oppleves! Det er synd å si at omma hadde en vakker sangstemme, men ute i naturen sang og trallet hun hele tiden med et lite smil på lur. Og så var det “drekka-munnurin”, du verden for noen minner vi har der. Omma sin mat var prima, noen ganger rundt et lite leirbål. Da var det fart i den gamle kroppen, og hverken regn eller vind stoppet henne. Var det for ille, satte vi oss tett opp til hverandre og omma var humørsprerderen for de våte eller kalde kroppene. Spesielt vet vi at Allan og René, som bor i Danmark, har sagt det vi alle føler er sant: Vi har fantastisk gode minner og opplevelser sammen med våre besteforeldre!

Når vi var ute på havet med “Svanurin”, oppførte omma seg som en vaskeekte sjømann.

Ingen fikk tid til å være

sjøsyk eller redd, for omma ordnet alle paragraffene og abbe passet båten og motoren.

Frelsesarmeen

Omma elsket Jesus og hun elsket sin tjeneste i Frelsesarmeen. Alltid var hun på plass i møtene, og hadde alltid et vitnesbyrd. Hennes omsorg for hele mennesket gjaldt ikke bare familien, men mange andre.

Sofie var opptatt av temaet bønn. Bønnen ble praktisert daglig i deres hjem og Sofie var en av dem som startet bønnemøtet som er hver onsdag i korpset i Torshavn. Speidersaken lå henne på hjerte, og vi vet at mange voksne kvinner i dag er svært takknemlige for at de fikk være speidere hos henne. Hjemforbundet var en annen gren som var hennes store hjertesak, hun rett og slett elsket hjemforbundet og søstrene der. Hennes plass i Frelsesarmeen er nå tom, og vi vet at mange savner henne sammen med oss.

Sykdom og motgang

I boken “OKKARA MILLUM” som Turid Kjølbro skrev for “Føroya felag móti krabbameini,” er omma omtalt. Først i nittiårene ble hun rammet av kreft, men rett etter operasjonen på Rikshospitalet i København kom hun til Oslo på besøk.

Hun insisterte på å bli med på hytta (sommerhus)

i Telemark. Den ligger ved et vann 600 m. over havet. Ikke hadde hun hår på hodet, nylig operert, men likevel satte hun alt inn på å gå opp hele fjellet. Vi var nervøse som bare det, men omma tok imot utfordringen på strak arm, og hun greide det. Omma sier selv i boken: “Tað ljóðar ótrúligt, men eg ivist ikki í, at hesin túrurin bjargaði mær. Eg var sum eitt annað fólk aftaná.” Måten som Sofie møtte sykdom og motgang på er imponerende og et godt eksempel for oss alle.

Den siste tiden

Den siste tiden var omma skrøpelig og vi så hvilken vei det bar. Hjemmeværende familie og Njál, som kom fra Norge, fikk være sammen med henne i hjemmet de siste to ukene, og de forteller gripende om at omma døde fredfullt 9. juli kl. 21.05 med de nærmeste som var hjemme rundt seg. Før hun sluknet, stod de rundt sengen hennes og sang først “Fylgja tær Jesus allan lívsins veg.” Siden ble der bedt en bønn og lest

fra Bibelen, og til slutt sang de sangen “Sum ein føgur Guddomskelda.” Da den var ferdig, sovnet omma stille inn og ble forfremmet til herligheten hos Gud.

Takk

Vi i familien, hvorav de fleste bor utenlands, fikk gleden av å besøke henne, og vi er utrolig takknemlige for alle som tok om omma i hennes siste leveår. Takk til søsteren Valdis, Elisabeth, Henrietta, Sámal, Eyðfinn, Siv, Allan og Sisse. Hjemmehjelpen og alle som besøkte henne. Takk til Johannu Sofiu og Bernhard som nå har overtatt hjemmet i Grønlandsvegi, og det er fint for oss alle å se at dere tar så godt vare på dette huset som har betydd så uendelig mye for hele familien.

Gud velsigne det vakre minne vi har etter først abbe og deretter omma.

Nå er dere begge sammen hjemme hos Jesus, berget for tid og evighet. Vi møtes igjen.

Barnebarna med ektefeller og oldebarn

Fyrstu ferð í Christianskirkjuni

Sunnukvøldið verður ein forkunnug jólakonsert í Christianskirkjuni.

Aftur í ár skipar Klaksvíkar Hornorkestur fyri hesi jólakonsertini í Christianskirkjuni. Hesaferð er skráin forkunnug á tann hátt, at elsta sangkórið í landinum, Betesdakórið, er gestur hjá Klaksvíkar Hornorkestri.

Hetta er fyrstu ferð at kórið syngur í Christianskirkjuni.

Jólakonsertin í Christianskirkjuni hevur verið sera væl vitjað gjøgnum árin, og fyriskipari á hvørjum ári er Klaksvíkar Hornorkestur. Orkestrið eigur natúrligan leiklut á konsertini, samstundis sum traditióin er, at orkestrið á hvørjum ári

útvegar sær ymsar tónleika- og sangkreftir ymsastaðni úr landinum.

Úr lokalumhvørvinum hevur verið skift ímillum Emmauskórið, kór úr KFUM & K, Klaksvíkar Sangfelag og aðrar sangkreftir. Í ár er tað so Betesdakórið sum fyrstu ferð er partur av hesum tiltaki.